

DEZE WEEK IN

PRIMO- MAGAZINE

COACH TARA PLEIT VOOR EEN REALISTISCHER BEELD VAN ADOPTIE

'Familieleden worden vreemden, vreemden worden familie'

Tara Mergay, zelf geadopteerd uit India (Calcutta) is adoptiecoach en geeft kinderen met adoptieouders, adoptieouders, afstandouders en geadopteerden. De kloof tussen wat er in haar praktijk te spreken wordt en hoe de buitenwereld adoptie percipieert is groot en dat komt volgens Tara onder meer door hoe het thema in de media in beeld wordt gebracht. Tijd om het bij te komen, vindt de experte. Adoptie is het zoeken van ouders voor kinderen, niet het zoeken van kinderen voor mensen die zich ouder willen voelen.

Wanneer we de adoptiecoach Tara Mergay tegenkomen, is het een vrouw van 45 jaar die haar ogen heeft op een klein meisje dat haar omringert. Tara Mergay is een vrouw van 45 jaar die haar ogen heeft op een klein meisje dat haar omringert. Tara Mergay is een vrouw van 45 jaar die haar ogen heeft op een klein meisje dat haar omringert.

de artsen in India en onder meer daarom in 1979 de adoptie voor de Nederlandse Staat. Het was een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

FENOMEEN
In het Zuidoosten van de jaren tachtig, maar later in de jaren negentig, was er een euforie. Het was een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

Gebruik van de school achter een en andere. Dit is de positieve invloed van de adoptie. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

Gesloopteiden hebben niet voor gekozen. Vrouwen zijn dus per se danbaarheid temen?

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

De adoptie is een proces dat vaak wordt oversimplificeerd. Het is een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd. Het is nu een tijd van euforie, maar nu is het beeld veranderd.

COACH TARA PLEIT VOOR EEN REALISTISCHER BEELD VAN ADOPTIE

'Familieleden worden vreemden, vreemden worden familie'

Tara Mergeay, zelf geadopteerd uit India (Calcutta) is adoptiecoach en gidst kandidaat-adoptieouders, adoptieouders, afstandsouders en geadopteerden. De kloof tussen wat er in haar praktijk besproken wordt en hoe de buitenwereld adoptie percipieert is groot en dat komt volgens Tara onder meer door hoe het thema in de media in beeld wordt gebracht. Tijd om het tij te keren, vindt de experte. 'Adoptie is het zoeken van ouders voor kinderen, niet het zoeken van kinderen voor mensen die zich ouder willen voelen.'

Wanneer we de adoptiecoach naar haar leeftijd vragen, antwoordt Tara: 'Ik ben officieel 38 jaar en dat zeg ik bewust zo omdat ik mijn werkelijke geboortedatum niet ken. Ik heb een medisch onderzoek laten uitvoeren, maar daar zit een kleine speling op. Ik ben geadopteerd in de jaren tachtig. Het adoptieproces verliep toen op een andere manier dan nu.' Tara verbleef haar eerste levensjaren in een van de weeshuizen van Moeder Teresa, de katholieke zuster die zich inzette voor de armsten

der armsten in India en onder meer daarvoor in 1979 de Nobelprijs voor de Vrede ontving. 'Mijn moeder is me zelf komen halen in India, iets wat vandaag niet meer in elk land gebruikelijk is', zegt Tara. 'Mijn papa bleef thuis bij mijn broer, toen vier jaar oud - hun biologische kind.' Hoewel Tara geen concrete herinneringen heeft aan Moeder Teresa, is haar genegenheid voor de zuster groot. 'Ik had een onbekende biologische mama, een adoptiemoeder Viviane en Moeder Teresa. Zowel Viviane als Moeder Teresa ervaarde

ik als moederfiguren. Toen Moeder Teresa in 1997 overleed, heb ik het dan ook erg moeilijk gehad.'

FENOMEEN

In het Zemst van de jaren tachtig, waar Tara zou opgroeien, was ze het enige donkere kindje. 'Ik was een fenomeen. Mensen kwamen mijn ouders vragen of ze met mij op de foto mochten en toen ik gedoopt werd zat de kerkkapel voller dan normaal', zegt Tara. 'Helaas ben ik vanaf de lagere school geregeld in aanraking gekomen met pesten en racisme.'

Gelukkig stond de school achter mij en mijn ouders.'

In de middelbare school en nadat Moeder Teresa overleden was, wilde Tara niets weten van adoptie. 'Als mensen me vroegen naar mijn biologische ouders, zei ik dat ze al overleden waren - ook al wist ik dat niet. Ik negeerde het thema en hield me bezig met tienerzorgen.' Enkele jaren later zocht Tara toch lotgenoten op, gedreven door de nood aan herkenning. 'Ik sloot mij aan bij een groep jongeren die uit India geadopteerd waren. Voor het eerst zag ik zoveel mensen samen die op mij lijkten - erg confronterend', zegt Tara. 'Ze stonden in mijn ogen al veel verder dan ik in hun verwerkingsproces. Ze hadden India al bezocht, kenden de Indische keuken en keken naar Bollywoodfilms. Die jongeren hebben mijn interesse voor adoptie op nieuw aangewakkerd.'

KONINGSPINGUÏN

In het laatste jaar van haar hogere opleiding koos Tara bewust voor een stage bij een adoptiebureau. Jo Labens, stichter van Gewenst Kind, de dienst die nu Adoptiehuis heet, werd Tara's mentor. 'Hij stond erop dat zijn stagiaires geadopteerden waren. Zijn vaste werknemers konden wel bogen op heel wat kennis, maar waren geen ervaringsdeskundigen. Net die mix zorgt ervoor dat je de beste dienstverlening kan bieden', vertelt Tara. 'Hij heeft mijn visie op adoptie verbreed en me ontzettend veel bijgeleerd. Jo vond trouwens altijd al dat ik professioneel iets rond adoptie moest doen, maar dat weigerde ik.'

'Pas tien jaar na die stage, toen ik in Antarctica zag hoe een koningspinguïn zich ontfermde over een jong dat niet het hare was, kwam ik tot inkeer', vervolgt Tara. 'De dag dat ik aan Jo wilde vertellen dat hij al die tijd gelijk had, dat ik de nodige opleidingen had gevolgd en me klaar voelde om een praktijk te openen, kreeg ik te horen dat hij overleden was. (stille) Mijn grote voorbeeld, mijn coach, mijn vriend. Hij zou me aangemoedigd hebben om door te zetten en dus ben ik in 2018 aan de slag gegaan als adoptiecoach.'

Wat doet een adoptiecoach precies?

TARA MERGEAY: Iedereen die met adoptie te maken krijgt - je bent geadopteerd, je wil adopteren, je hebt afstand gedaan van je kind of je wil gewoonweg bijleren over het thema -, help ik door te luisteren naar hun verhaal, hun vragen te beantwoorden en soms zelf confronterende maar belangrijke vragen te stellen. Ik zorg ervoor dat de persoon die ik coach op het juiste moment het adoptiebrilletje opzet, maar ook tijdig weer afzet. Ten eerste wordt adoptie vaak te rooskleurig in beeld gebracht, ten tweede zijn mensen die geadopteerd werden veel meer dan alleen geadopteerden.

Welke issues kaarten jouw cliënten het vaakst aan?

Kandidaat-adoptieouders zijn een grote doelgroep van mij. Op een bepaald moment in het proces oordeelt een rechter of je geschikt bent om een kind te adopteren. Helaas krijgen veel kandidaat-ouders tegenwoordig een negatief advies. Daar zijn heel veel redenen voor - enkele algemene maar ook specifieke argumenten per casus. Je moet bijvoorbeeld voldoende op

de hoogte zijn van alle aspecten die met adoptie gepaard gaan, zoals hechting, en ook je beeld van adoptie mag niet te rooskleurig zijn. Ik heb daarom een concept uitgedokterd: kandidaat-adoptieouders kunnen me 48 uur lang inhuren om, samen in een huisje in de Vlaamse Ardennen, alle belangrijke thema's te doorlopen. Ze mogen dan hun bedenkingen, angsten en twijfels uiten, zonder dat ik oordeel. Dat werkt voor velen bevrijdend. Ik leg vervolgens uit waarom zaken op een bepaalde manier verlopen en geef tips en trucs mee die ze gedurende en na de adoptieprocedure kunnen toepassen.

Ook adoptieouders zelf kunnen gebaat zijn met zo'n intens weekend. Ik kan hen bijvoorbeeld helpen wanneer hun kind hechtingsproblemen heeft of een identiteitscrisis doormaakt. Daarnaast zie ik ook zeer veel geadopteerden.

Waar worstelen zij vooral mee?

De meesten komen bij mij omdat ze ofwel hun biologische ouders willen zoeken, ofwel al gezocht hebben maar daarvoor in de put zitten.

Het zoeken naar en al dan niet vinden van je biologische ouders lijkt voor de buitenwereld vaak een spannend avontuur, maar in werkelijkheid open je de doos van Pandora. Het is een enorm emotionele gebeurtenis - dat heb ik zelf gemerkt toen ik maandenlang in India vertoefde en er het weeshuis bezocht waar ik als baby verbleef -, en er borrelen dan vaak onvoorziene vragen op. Ik begeleid geadopteerden emotioneel, maar kan ook een beroep doen op mijn netwerk wanneer ze praktische hulp wensen bij hun zoektocht. Daarnaast zie ik ook veel geadopteerden die in deze coronatijden gewoon eens willen praten. Ik bied hen een luisterend oor en een schouder om op uit te huilen. Velen voelen zich eenzaam of onzeker omdat ze bijvoorbeeld niet weten of hun biologische ouders - vaak wonend in landen waar de medische zorg te wensen over laat - de coronapandemie wel zullen overleven. Het is zorgwekkend: de zelfmoordcijfers onder geadopteerden zijn vier keer hoger dan

normaal. Uit China geadopteerde jongeren hebben bij mij al hun hart gelucht omdat ze tijdens de lockdown gepest werden: China is de bakermat van het coronavirus en die frustratie werd op hen afgereageerd.

Je zei net dat adoptie vaak te rooskleurig wordt voorgesteld. Wat bedoel je daarmee?

Adoptie wordt vaak gezien als dé oplossing voor mensen die alles al geprobeerd hebben maar geen kinderen kunnen krijgen. Dat is niet zo. We horen heel vaak het argument: 'Er zijn zoveel arme kindjes in de wereld en wij kunnen geen kindjes krijgen, dus dan lossen we het zo op.' Als jouw hoofdreden voor adoptie het feit is dat je een kind in nood wil helpen, doe je aan liefdadigheid. Maar adoptie is geen vorm van barmhartigheid. Besef dat elke adoptie gepaard gaat met een afstand, elke afstand een breuk is en elke breuk een trauma. Familieleden worden vreemden, vreemden worden familie. Ik vind dat adoptie gezien moet worden

Geadopteerden hebben niet zelf gekozen voor adoptie. Moeten zij dus per se dankbaarheid tonen?

als het zoeken van ouders voor kinderen en niet als het zoeken van kinderen voor mensen die zich ouden willen voelen.

Liefdadigheid gaat gepaard met dankbaarheid en dus wordt van een geadopteerde verwacht dat hij dankbaarheid toont. Zo hoor ik bijna wekelijks dat ik ongelooflijk veel geluk heb gehad dat ik in het warme nest van mijn adoptieouders ben terechtgekomen. Uiteraard ben ik blij met Viviane en Luc, maar moet ik dankbaar zijn en dit per se tonen? Geadopteerden hebben er niet voor gekozen om geadopteerd te worden. Velen zijn nieuwsgierig en stellen geadopteerden zonder schroom persoonlijke vragen die als bijzonder pijnlijk ervaren kunnen worden.

Welke vragen stel je beter niet?

Of je bijvoorbeeld al hebt gezocht naar je familie en ze hebt gevonden. Bovendien wordt aan geadopteerden vaak gevraagd of het wel nodig is om op rootsreis te gaan, omdat het hier in België zo goed is. Velen willen op die manier belangstelling tonen, maar beseffen niet dat je daarmee wonden kan openrijten. Ik wil ook niet met de vinger wijzen of iemand met een schuldgevoel opzadelen, want ik weet dat er gewoonweg te weinig bewustzijn rond het thema is. Dat komt onder meer door de manier waarop adoptie in de media geportretteerd wordt.

Hoezo?

Ofwel tonen ze adoptie te mooi - ze zoeken, ze vinden, ze vallen in elkaars armen - ofwel belichten ze alleen het ander uiterste: negatieve adoptie-ervaringen. Ja, het klopt dat je ontzettend lang moet wachten voor je je adoptiekind in de armen kan sluiten. Het is een slopend en emotioneel proces. Maar het waarom van die opbouw van die adoptieprocedure wordt helaas te weinig in beeld gebracht. Bij een zwangerschap heb je negen maanden de tijd om je emotioneel en fysiek voor te bereiden op de komst van je kind. In het geval van adoptie zijn de kinderen tegenwoordig vaak 1, 2 en zelfs 3 jaar oud, waardoor je naast de reguliere zorgen ook nog eens een zware inhaalbeweging moet maken. Zo is een vertrouwensband opbouwen een fikse uitdaging en kan ook de taalbarrière een hindernis vormen.

Weet dat het adoptietraject niet met opzet zo ingewikkeld is en dat de adoptiebureaus geen boosdoeners zijn. Bij buitenlandse adopties krijg je te maken met twee overheden, twee talen en tal van andere administratieve uitdagingen. Bovendien werken adoptiebureaus in functie van het kind. De match tussen ouder en kind moet voor meer dan honderd procent kloppen. Want ik kan het niet genoeg benadrukken: adoptie is het zoeken van ouders voor kinderen, niet omgekeerd. Wie wil adopteren, houdt die drijfveer best in het achterhoofd.

Tekst: Fleur De Backer

Meer info: [adoptiecoach.be](https://www.adoptiecoach.be)
Ben je geadopteerd en wil je praten met lotgenoten, surf dan naar a-buddy.be